DEZVOLTAREA BAZEI DE MASĂ CONDIȚIONEAZĂ ȘI DETERMINĂ MAREA PERFORMANȚĂ!

„Federațiile sportive vor trebui să militeze cu mai multă răspundere pentru dezvoltarea puternică a bazei de masă a tuturor ramurilor de sport — și în primul rînd a celor mai rămase în urmă —, pentru perfecționarea pregătirii și creșterea măiestriei sportivilor și pentru educarea lor patriotică și cultivarea unei atmosfere de muncă intensă, disciplinată, în întreaga noastră mișcare sportivă".

Din Mesajul adresat de tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** participanților la Conferința pe țară a mișcării sportive

Marea performanță în sport, cea competitivă pe plan european și mondial, este la îndemîna doar a celor mai valoroși tineri, a celor înzestrați cu calități deosebite, dar șlefuite printr-un antrenament riguros, sever, de-a lungul mai multor ani. În acest sens, este evident, nu oricine poate deveni, în accepțiunea strictă a cuvîntului, un mare performer! Acești performeri nu răsar niciodată din senin! Ei trebuie căutați cu sîrguință, trebuie îndrumați cu răbdare și perseverență, trebuie formați, educați. Tineretul patriei noastre este, indiscutabil, talentat, harnic, iubitor al exercițiului fizic, al sportului. Din marea masă a acestuia trebuie descoperiți cei mai buni dintre cei buni, sportivii capabili să aspire cu succes la poziții de frunte în ierarhia diferitelor discipline.

La dispoziția tineretului stau astăzi felurite competiții cu larg caracter de masă, fiecare dintre ele reprezentînd un bun prilej pentru ca cei mai merituoși tineri, cei mai apți, să se poată impune atenției specialiștilor, pentru a fi selecționați și pregătiți, mai apoi, conform cerințelor sportului de performanță. Din păcate, însă, se constată că unele competiții sînt organizate formal, că tehnicienii diferitelor sporturi nu le acordă — în primul rînd ei! — atenția cuvenită, ratînd astfel o excelentă posibilitate de a depista talentele de care au atîta nevoie pentru ca propria lor muncă să capete eficiența dorită, că înseși federațiile sportive s-au ocupat în mică măsură de acestea. Pe de altă parte, copiii și juniorii sînt prea puțin testați, la nivelul clasei, al școlii, al orașului, în cadrul unor acțiuni serioase, competente, continue, pentru ca din rîndurile lor să fie selecționați cei mai buni.

Problema legării directe a sportului de performanță de activitatea de masă nu este, desigur, nouă. În ultima vreme au fost luate o serie de măsuri eficiente, dar nu se poate spune că ceea ce s-a făcut este suficient. Lucrările Conferinței pe țară a mișcării sportive au arătat, în această privință, că mai sînt încă multe, foarte multe lucruri de făcut.

Selecție temeinică în handbal

Pentru mulți amatori de sport constituie, desigur, o „enigmă" modul în care handbalul românesc a reușit să-și asigure, succesiv, generații de jucători și jucătoare care, prin talentul, sîrguința și pregătirea lor, să obțină — de-a lungul unei mari perioade de timp — rezultate de excepție.

Explicația constă în asigurarea unei puternice baze de masă a handbalului de performanță, eșalonată la toate nivelele de virstă. Chintesența acestei baze, adică *jucătorii și jucătoarele care se află într-o activitate competițională* organizată, încadrați fiind în secții de handbal și avînd posibilitatea de a participa la un proces instructiv-educativ continuu, condus de cadre cu înaltă calificare, însumează peste 5 000 de handbaliști și handbaliste.

Prima treaptă a acestei baze de masă o constituie categoria juniori III (13—14 ani), iar cea următoare juniori II (15—16 ani). Pentru ambele categorii este organizat un **concurs republican.** Turneele se desfășoară iarna (tur), primăvara (retur) și vara (finalele). În ediția 1974/1975 a acestei întreceri sînt angajate aproximativ 180 de echipe (feminine și masculine). Pentru juniorii I (17—18 ani) există **campionatul republican al juniorilor și școlarilor.** Există, în acest campionat, atît la fete, cît și la băieți, cîte 6 serii (fiecare avînd cîte 8 echipe). Deci, 96 de formații. Cîștigătoarele seriilor participă la turneele finale pentru desemnarea campionilor. Ultimele clasate retrogradează, locul lor fiind luat de învingătoarele întrecerilor de calificare (cu etape pornind de la localități și ajungînd la turneul final pe țară).

Ce se urmărește prin organizarea acestui sistem competițional? Trei lucruri, ne mărturisea secretarul general al F.R.H., prof. **Lucian Grigorescu: selecționarea, pregătirea și promovarea tinerelor talente. Selecționarea și depistarea viitorilor handbaliști o fac** profesorii din școli și antrenorii din cluburile și asociațiile cu secții de handbal. Tinerii sînt cooptați în loturi de inițiere și instruire, supuși unor teste variate și repetate la anumite intervale. În funcție de aptitudinile dovedite, de dezvoltarea fizică și perspectivele ei, de sîrguința la antrenamente, de rezultatele la învățătură, tinerii sînt admiși în secții. Din acest moment începe activitatea de pregătire pentru ca tînărul să devină handbalist de performanță. **Procesul de instruire se efectuează pe baza programei unice elaborată de F.R.H.** și are loc în școli și în cluburi. O treaptă superioară a procesului instructiv-educativ o reprezintă pregătirea la loturile de juniori și în taberele organizate în vacanța mare. Profesorii, comisiile locale și delegații F.R.H. care asistă la turnee selecționează elemente de perspectivă. Acestea sînt chemate la trialurile organizate de federație în primăvară. Cei mai valoroși dintre jucători și jucătoare sînt selecționați în loturi, invitați la taberele de pregătire. **Promovarea** în echipele divizionare se face la încheierea juniceratului (deci, după 6 ani de pregătire și activitate competițională organizată). Antrenorii echipelor divizionare urmăresc cu mult interes desfășurarea campionatului republican al juniorilor și școlarilor și — în măsura nevoilor de primenire a lotului — fac diligențele necesare pentru transferarea celor mai talentați tineri.

Acesta este circuitul prin care sînt pulsate spre echipele naționale generații de talente, asigurîndu-se handbalului românesc o permanentă prezență în fruntea ierarhiilor.

Hristache NAUM

CENTRELE DE INIȚIERE NU CONTRIBUIE SUFICIENT LA PROGRESUL ÎNOTULUI

Rîndurile de față ne-au fost sugerate de cîteva cifre pe care le oferă anualul buletin informativ al Federației române de natație. Din datele furnizate aflăm că în întreaga țară există doar 24 de secții de înot afiliate și că la competițiile anului precedent numărul participanților a fost doar de ordinul sutelor. Situația ni se pare cu totul paradoxală cunoscînd că, numai în 1974, peste 50 000 de copii au absolvit cursurile de inițiere.

O primă concluzie care se desprinde este că procentul numărului de copii selecționați și îndrumați spre secțiile de performanță continuă să fie infim și aceasta pentru că unii antrenori nu urmăresc permanent „recolta" cursurilor de-a lungul întregului sezon. Pe de altă parte, există o prea mică preocupare din partea celor care se ocupă de inițiere în a îndruma cu regularitate pe cei mai talentați posesori ai brevetelor către cluburile și asociațiile cu secții de performanță. Nu este însă singura cauză care menține la proporții reduse baza de masă a înotului românesc.

Pentru a-i atrage pe copii în practicarea regulată a acestui sport pe drumul performanței, mijlocul cel mai eficient se dovedește a fi concursul. Întrecerea din piscină stimulează pregătirea începătorilor, îi leagă tot mai strîns de sportul îndrăgit. Din păcate, însă, asemenea competiții școlare de masă, cu caracter local în special, foarte ușor de organizat acolo unde condițiile o permit, lipsesc aproape cu desăvîrșire.

Desigur, unele din aceste lipsuri ar putea fi măcar în parte remediate dacă comisiile de specialitate locale, cele județene, ar dovedi o preocupare continuă pentru dezvoltarea bazei de masă. Rezultatele ar fi însă incomparabil mai bune dacă și federația de specialitate, trasînd sarcini precise fiecărui membru al comitetului federal, ar urmări îndeaproape eficiența cursurilor de inițiere, ca și respectarea unui calendar competițional minim. Aceasta pentru că inițierea copiilor la înot, în unele regiuni, se desfășoară în mod cu totul neorganizat, iar în ceea ce privește competițiile, pînă și organizarea unui campionat județean a devenit o problemă.

Totodată, am dori să reamintim că la îndemîna federației de specialitate există și mijloace propagandistice pentru a atrage mai mulți școlari în practicarea regulată a înotului. Cu nu prea mulți ani în urmă a existat inițiativa de a proiecta într-un grup de școli din mai multe orașe (Galați, Brăila) filme dezvăluind tehnica și activitatea marilor campioni, imagini de la marile competiții. De ce s-a renunțat la această frumoasă idee?

Adrian VASILIU

Pag. a 6-a Sportul

LA CANOTAJ, EFORTURI INTENSE PE TOATE PLANURILE

Unul dintre secretele performanțelor obținute în ultimii ani de canotajul românesc îl constituie tocmai preocuparea federației de specialitate pentru lărgirea bazei de masă a acestui sport. Aria acestei preocupări pornește de la înființarea unor școli de profil, extinzîndu-se la selecții organizate și la programarea, în cadrul campionatelor de juniori, a unor probe care să edifice din plin asupra posibilităților elementelor de perspectivă. O dată înșiruite aceste aspecte, să ne oprim asupra fiecăruia în detaliu.

Școlile de profil — o veche doleanță a federației — au prins viață în urmă cu un an și ceva, prin înființarea la Orșova, în cadrul liceului „Ștefan Plavăț", a unor clase de canotaj. Condițiile naturale oferite de Dunăre pentru schif, sprijinul substanțial acordat de F.R.C.Y. școlii și interesul arătat de organele locale dezvoltării acestui sport au făcut ca, la numai un an de la înființarea secției, canotajul din Orșova să-și treacă la activ *un prim titlu republican de juniori* (la 4 + 1 rame fete). Pentru a încuraja în continuare activitatea de acolo, federația a repartizat liceului un antrenor de recunoscută valoare — maestrul sportului Zoltan Benedek — și, în plus, a programat anul acesta finalele republicane ale juniorilor la Orșova. Există însă o problemă care se cere rezolvată, de ea depinzînd în mare măsură succesul activității de la Orșova. Este vorba de concentrarea tuturor speranțelor canotajului nostru la acest liceu, lucru realizabil numai în condițiile aprobării dublei legitimări a juniorilor.

Și pentru că ne aflăm la problema școlilor de profil, vom readuce în discuție situația liceului de la Snagov. Deși C.N.E.F.S., federația de specialitate, C.J.E.F.S. Ilfov și Inspectoratul școlar județean Ilfov au făcut toate demersurile necesare înființării unui liceu specializat, M.E.I. tergiversează aprobarea, propunînd, deocamdată, profilarea unei singure clase: a V-a! Or, dincolo de faptul că la 11 ani copiii nici nu pot ridica o ambarcațiune, o clasă ar fi insuficientă. Mai notăm faptul că școala are o poziție excelentă (100 de metri de la lac), că acolo există un debarcader, că în județ activează doi profesori de educație fizică specializați în canotaj *(Dan Diaconescu* și *Joca Zastulka)* și că federația s-a arătat dispusă să înzestreze imediat școala cu toate cele trebuincioase activității de canotaj.

În privința campaniilor de selecție inițiate de federație credem că este suficient să o amintim pe aceea din 1973, soldată cu nominalizarea în lotul feminin a unui număr de 14 canotoare, dintre care 7 au reușit să se numere printre medaliatele Campionatelor mondiale din 1974 (Lucerna). Este vorba de *Angelica Chertic, Elena Avram, Marlena Predescu, Maria Kabat, Georgeta Militaru, Valeria Avram* și *Iuliana Balaban.*

Să ne oprim, în încheiere, la campionatele republicane ale juniorilor. Pentru o cît mai bună evaluare a capacității și perspectivelor tinerilor schifiști, federația organizează campionatul numai pe ambarcațiuni mici, care oferă posibilitatea depistării valorilor individuale.

Horia ALEXANDRESCU

BRAVO PENTRU MINIBASCHET!

Înrădăcinat într-un timp record, minibaschetul a devenit o activitate sportivă continuă și organizată pentru cîteva mii de copii între 8 și 12 ani. Este bine cunoscut faptul că minibaschetul a pătruns în multe din orașele și chiar satele țării noastre, dovadă fiind reprezentarea largă a practicanților „baschetului mic" la tradiționalele festivaluri anuale, unde participă, de regulă, în jur de **1 000 de copii** (de exemplu, în 1973 la Suceava și în 1974 la Bacău), selecționați din alte cîteva mii, angrenați în etapele preliminare ale competiției. Federația de specialitate, sprijinită concret și intens de consiliile locale ale organizației pionierilor și de secțiile de învățămînt, și avînd un for competent și inimos care se ocupă direct și permanent de organizarea activității minibaschetbaliștilor (ne referim la Comisia centrală de minibaschet din cadrul F.R.B.), a contribuit la răspîndirea minibaschetului prin dotarea cîtorva sute de școli cu mingi și panouri speciale, prin tipărirea și difuzarea unor publicații tehnice de specialitate, care au ajutat nemijlocit pe profesorii de educație fizică și pe instructorii care se ocupă de atragerea și pregătirea micilor sportivi. Drept urmare, minibaschetul s-a transformat în mod firesc (și într-un interval destul de scurt), dintr-un mijloc de angrenare a copiilor într-o activitate sportivă utilă dezvoltării lor fizice, într-o reală bază de masă a baschetului de performanță. Roadele sînt tot mai bogate în ultimii ani și, în acest sens, este suficient să amintim că multe dintre componentele reprezentativei de junioare (deținătoarea titlului de campioană balcanică) provin din rîndul minibaschetbalistelor (**Ana Aszalos** din Tg. Mureș, **Mariana Andreescu, Ana Iatan** și **Florentina Căprița** din Capitală ș.a.).

Desigur, mai sînt multe de făcut pentru ca minibaschetul să se dezvolte și să cuprindă un număr și mai mare de practicanți. De asemenea, mai sînt multe de făcut pentru ca minibaschetbaliștii, în special băieții, să ajungă la o vîrstă fragedă în rîndul performerilor. La acest din urmă capitol, un aport mai substanțial îl pot aduce secțiile de baschet ale cluburilor fruntașe care, din păcate, în majoritatea lor, continuă să asiste pasive la o activitate ce le este utilă, de fapt, lor însele. Pilda echipei clubului Olimpia-Constructorul București, cu cîțiva ani în urmă participantă la campionatul de minibaschet al municipiului București, iar acum deținătoarea locului 3 în Divizia A, poate fi nu numai un prilej de reflecție, ci, mai mult, un îmbold.

D. STĂNCULESCU

O FRUMOASĂ INIȚIATIVĂ

Prin specificul său, atletismul oferă posibilitatea organizării unui calendar complex al competițiilor de masă, fie că este vorba de cros, de marș sau de probe desfășurate pe stadion. Dintre toate, ne vom mărgini doar la exemplul Crosului tineretului, competiție tradițională a atletismului nostru. Deși an de an competiția s-a bucurat de un frumos succes, eficiența ei pentru atletismul de performanță n-a fost totuși cea dorită, prea puțini dintre cei care s-au făcut remarcați în diferitele etape ale întrecerii și în special în finale rămînînd, în continuare, atașați atletismului. De anul trecut, însă, cei mai buni competitori au fost selecționați într-o tabără de pregătire, conducerea tehnică fiind încredințată unui antrenor reputat, Mihai Tintorescu. Anul acesta, după întrecerile finale ale Crosului tineretului va fi organizată din nou o asemenea tabără, dar pînă atunci F.R.A. a luat măsura, prin comisiile sale teritoriale, ca lotul fiecărui județ să fie pregătit de antrenori cu competență, ceea ce, din capul locului, înseamnă un mare cîștig pentru concurenți, dar și pentru atletism!

Este o inițiativă bună, una din multele inițiative pe care si le-a propus în 1975 Federația de atletism pentru dezvoltarea bazei de masă în acest sport, pentru formarea unui număr din ce în ce mai mare de atleți, în special la probele încă deficitare.

Pentru a fi rezolvată în mod corespunzător, problema dezvoltării bazei de masă a diferitelor ramuri sportive, în special a celor mai rămase în urmă, necesită multe eforturi, strădanii continue, căutări permanente.

Ele trebuie să înceapă de la nivelul federațiilor sportive și să continue, pe întreaga filieră, pînă la cel al secțiilor din cluburi și asociații, din școli. Numai printr-o asemenea activitate, printr-o muncă plină de responsabilitate poate fi realizată integral această sarcină de bază pentru mișcarea noastră sportivă.